

[Borgbjerg.]

skaber derved utvivlsomt forøget Arbejdsløshed.

Vi var inde i en ganske lykkelig Udvikling af denne Industri. Det ærede Medlem Hr. Clausager sagde, at jeg havde paa-staaet, at man nu væltede alting over paa een Industri. Naa, der er ogsaa andre Industrier, men det er denne Industri, vi taler om i denne Sammenhæng. Der er efter min Mening ingen Tvivl om, at den forøgede Tobaksbeskatning har svækket denne Industris en Tid lang meget glædelige Udvikling. Der var en Tid, hvor vi endogsaa var inde paa at oparbejde en ikke helt ubetydelig Eksport.

Nu siger den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Clausager, at der er slet ingen Sammenhæng mellem den stigende Beskatning og Arbejdsløsheden, der kan være en tilfældig Tidssammenhæng, men der er ingen Aarsagssammenhæng. Jeg har vist med ubestridelige og ubestridte Tal, at i de sidste 15 Aar er Tobaksbeskatningen vokset fra en 4 Mill. Kr. aarlig til en 40 Mill. Kr., og samtidig er Arbejdsløsheden i Faget ganske regelmæssig vokset fra 3½ pCt. til 25 pCt. Det vil vist være vanskeligt at bestride, at der er en Aarsagssammenhæng derimellem. Ministeren siger, at naar man har valgt at beskatte Cigaretterne her — for øvrigt, som jeg sagde, sammen med Cigarillos og Shag —, er det, fordi han vil ramme det stigende Forbrug. Men der er jo en anden Vej at gaa, den at lette Skatten paa Cigarer. Det er netop den høje Cigarpris, fremkaldt ved den høje Tobaksbeskatning, der er en i hvert Fald ikke uvæsentlig Aarsag til, at Forbruget i de senere Aar i ikke ringe Grad er gaet over paa Cigaretter; jeg erkender, at ogsaa Mode, Smag o. s. v. kan spille en Rolle, men at det netop er den ordentlige Cigars Dyrhed, som kaster en ikke ringe Del af Forbruget over paa Cigaretterne, derom kan der neppe være nogen Tvivl. Derfor foreslaar vi ikke at forhøje Cigaretbeskatningen, men at nedsætte Cigarskatten.

Den højtærede Minister spurgte: Hvad gjorde den socialdemokratiske Regering overfor de indirekte Skatter? Den søgte af al Magt at nedsætte dem, og den naaede da et Stykke nedad under voldsom Kamp fra den ærede Minister og hans Parti.

Den højtærede Minister sagde, at han havde ogsaa været i Svejts. Jeg tvivler nu om, at det har været saa sent, som jeg har været der, det er vist nogle Aar tilbage, i 1924, hvis jeg ikke tager fejl. (*Finans-*

ministeren [N. Neergaard]: 1926). I 1926, ja, det er ogsaa et Par Aar siden, og der er netop sket det ejendommelige, at i de sidste Par Aar er hele Levnedsniveauet blevet billigere i Svejts. Det har jeg haft Lejlighed til at erfare og det har forbavset mig. Og naar det ærede Medlem Hr. Clausager pludselig kom højt op, i Ordets daarlige Forstand kom paa Koturnen, og forbavsedes over, at en Arbejderfører vilde prise Genève — dér havde de jo Levnedsmiddeltold — paa Københavns Bekostning, maa han aldeles ikke have hørt, hvad jeg sagde. Jeg sagde, at trods Levnedsmiddeltolden er det almindelige Restaurationsliv i Svejts og selv i Genève billigere end i København. Ja, det kan ikke nytte, den højtærede Minister ryster paa Hovedet; for alle, der i den senere Tid, altsaa senere end Ministeren, har været dernede, bekræfter det. Det er jo det mærkværdige. Jeg har jo aldeles ikke prist Levnedsmiddeltolden, saa langt fra, og jeg har været glad ved, at det danske Landbrug, for øvrigt i sin egen velforstaaede Interesse, ikke ønsker Levnedsmiddeltold.

Til Slutning sagde den højtærede Finansminister, at han afventede en Meddelelse fra det Udvalg, der nu maaske blev nedsat, om, hvorvidt Udvalget vilde fremme hans Chokoladeskat. Hvis han fik en Meddelelse om, at dette ikke vilde finde Sted, vilde han straks ophæve Rationeringen. Ja, men var det da ikke bedre at standse Lovforslaget straks, saa at Ministeren i Morgen kunde ophæve Rationeringen? Det er mig ufatteligt, at en ansvarlig Minister kan indlade sig paa at foreslaa en Skat, som han faktisk beder om ikke maa blive vedtaget, og naar dermed følger en Rationering, som han selv indrømmer er generende for Erhvervene. Saa gaar der en lille Uges Tid, inden Sagen kommer til første Behandling, og saa vil han have, at der skal gaa endnu en Uges Tid med Udvalgsbehandling o. s. v., inden han ophæver denne generende Rationering. Hvorfor dog ikke skride til Værks straks? Nej, Aarsagen til, at Ministeren er kommet ind i hele denne Konfusion, er noget ganske andet; det er, at Ministeren har gjort sig visse Tanker om, hvad han vilde foreslaa af Skatteforhøjelser og Skatteomlægninger; og paa et vist Tidspunkt har modvirkende Aarsager været der og bremset Ministeren og ført ham ind paa andre Veje. Derfor har Villierne og Aarsagerne og Tendenserne krydset hinanden, saa at det hele er endt i den vitterlige Konfusion, som vi staar i. Og den an-